

χειρας ἐπὶ τοῦ στήθους ἐν ἀπογνώσει.
— Μήπως ἦλθε πρό ἐμοῦ ὁ ἄλλος;
ἠρώτησεν ὁ σωματοφύλαξ.

— Ποῖος ἄλλος;

— Ὁ στρατηγός.

— Καὶ σὰς εἶπώ, ἀνέκραξεν ὁ ἱπ-
πότης ὀργίλως, αὐτὰ δὲν ὑποφέρονται
βλέπω ὅτι ἐκ συμφώνου ζητεῖτε νὰ μὲ
φανακίστητε ὡς ἓνα μωρόπιστον. . .

— Σιωπή, διέκλαυεν ὁ ἀξιωματικός,
τί σὰς εἶπε;

— Ἐί μὲ εἶπε; ξύλα κούτσουρα. . . μὲ
ἠρώτησε πῶς ἀνομάζεται ὁ ἐραστής τῆς
συζύγου του.

— Σεῖς δὲ τί ἀπεκρίθητε;

— Ὅτι δὲν ἔχω εἶδῃσιν τοῦ πράγ-
ματος.

Ὁ ἀξιωματικός ἠγέρθη καὶ λαβὼν τὰς
χειρας τοῦ Λανζέλ-Κουδρά τὰς ἐθλίψε
περιπαθῶς.

— Εἶσθε ἀξιότιμος καὶ γενναῖος ἀν-
θρώπος, κύριε Λανζέλ-Κουδρά, εἶπεν. Ἄς
ὑπάγωσιν εἰς τὸ ἀνάθεμα τὰ ξίφη καὶ αἱ
μονομαχίαι! σὰς προσφέρω τὴν φιλίαν μου
. . . ἀλλὰ σὰς ἐπαναλαμβάνω ὡς φίλος
ὅτι ἐκάματε ἄσχημα νὰ διεγρηθῆτε τὸ
ἀνέκδοτον τοῦτο ἐνώπιον τῶν αὐτουργῶν
τοῦ δράματος.

— Τῶν αὐτουργῶν! ἐπανάλαβεν ὁ Λαν-
ζέλ-Κουδράς τανύων τὰ ὦτα.

— Ἐλάτε δὲ ἢ μήπως σκοπεύετε καὶ
εἰς ἐμὲ νὰ προσποιηθῆτε τὸν ἀγνοοῦντα.
ἀνέκραξεν ὁ σωματοφύλαξ καγγαζών. Ἐ-
κείνος ὁ ἀστόχαστος Βωνουά ἦν σὰς ἐ-
διηγήθη τὸ συμβάν, δὲν ἀμφισβάλω, καὶ
τὸ ἐμάντευσα εὐθὺς ἐξ ἀρχῆς. Ἄλλ' ὁ-
μολογῶ ὅτι διεξηγάγαστε τὴν ὑπόθεσιν με-
τὰ πολλῆς δεξιότητος καὶ φρονήσεως μὲ-

νον ἐκεῖνο τὸ ὄνομα Δοριμῶν, μὲ τὸ ὁ-
ποιῶν μὲ ἐδαπτίσαστε, ἔχει πολλὴν ὁμοι-
ότητα μὲ τὸ ἰδικόν μου.}

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός, διελογίσθη ὁ ἱπ-
πότης, ἐγνωρίσαμεν τέλος πάντων ποῖος
εἶναι ὁ ἐραστής τῆς κυρίας Δὲ Ζωκούρτ,
καὶ εὐτυχῶς δὲν θὰ μονομαχήσω πλέον
μετὰ τοῦ φεβεροῦ στρατηγοῦ. Ἄς μάθω
ἐν τούτοις τὸ ὄνομα τοῦ διὰ νὰ τὸ γνω-
στοποιήσω ἀμέσως δι' ἐκτάκτου ἀπεσταλ-
μένου εἰς τὸν ἐξυβρισθέντα σύζυγον. . .
Ἄλλὰ δὲν μοὶ φαίνεται νὰ ὁμοιάζῃ πολὺ,
πολὺ πρὸς τὸ ὄνομά σας, ὑπέλαβε μεγα-
λοφώνως.

— Καλὲ τί λέγετε! Δοριμῶν, Ραῦ-
μῶν, Ραῦμόνδος ὁμοιάζουν καὶ πολὺ.

— Ἐχετε δίκαιον, ἐλησμόνησα τὴν ὁ-
μοιοκαταληξίαν. . . ἀλλὰ τὸ ἐπιθετὸν
σας, δὲν ἔχει οὐδεμίαν σχέσηιν.

Ἄν ἐπρόκειτο περὶ τινος ἄλλου, ἴσως
ἦτο δύσκαλον νὰ μαντευθῆ τὸ ἐπιθετὸν.
ἀλλ' ὡς πρὸς ἐμὲ διαφέρει τὸ πρᾶγμα,
διότι ἐπεισόδια τινὰ ὄχι τὸσον εὐάρεστα,
κατέστησαν γνωστότερον παρ' ὅτι ἔπρεπε
τὸ ὄνομα Ραῦμόνδος Ἄ' Ἰνδεμέρ.

Ὁ ἱππότης ἐδραξεν ἀμέσως μολυβδο-
κόνδυλον καὶ ἤνοιξε τὸ δελτίον του διὰ
νὰ σημειώσῃ τὰς πολυτίμους ταύτας πλη-
ροφορίας, τὰς ὁποίας ὡς ἐκ τύχης ἀνε-
κάλυψεν ἀλλ' αἰφύτης μετεμελήθη καὶ ἔ-
θεσε τὸ δελτίον εἰς τὸν κόλπον του, διότι
ἐνεθυμήθη ὅτι ὁ Ραῦμόνδος Ἄ' Ἰνδεμέρ ἦν
καὶ νεώτατος. ἦτο ὁμως διαδόχτος διὰ
τὴν ἰκανότητά του περὶ τὴν ξιφασκίαν καὶ
ἐνέπνεεν οὐκ ὀλίγον τρόμον.

— Προτιμότερον εἶναι νὰ ἔχω ἀντίπα-
λον τὸν στρατηγόν, διελογίσθη θλιβερῶς
ὁ ἱππότης βηματίζων ἀπὸ τοῦ ἐνὸς εἰς τὸ

ἄλλο ἄκρον τοῦ δωματίου μετὰ πολλῆς
ἀμηχανίας.

— Ὅτι θέλουν ἂς λέγουν, ἡ ἱστορία
σας ἦτο πολὺ νόστιμος, ὑπέλαβεν ὁ Ραῦ-
μόνδος ἀλλ' ἂν ποτε τὴν ἐπαναλάσῃτε,
σὰς προτρέπω νὰ προσθέσῃτε μερικὰς δι-
ορθώσεις. Εἶπετε, παραδείγματος χάριν,
ὅτι αἱ δύο ἐρχοῦνται ἀντηγαπῶντο, πρᾶγμα
ἐντελῶς ἀνύπαρκτον, σὰς ὀρκίζομαι, διότι
ἡ κυρία Δὲ Ζωκούρτ εἶναι πρότυπον ἀρε-
τῆς καὶ ἀγνότητος. Ἐγὼ μόνος εἶμαι ἔνο-
χος, καὶ τόσῳ μᾶλλον τὸ συναισθάνομαι,
καθόσον ὁ κόμης πραγματικῶς μοὶ πε-
ρέσχευεν ἀναριθμήτους χάριτας διὰ τοῦτο
καὶ ἐθεραπεύθη ἐντελῶς ἀπὸ τὸ ἀπονε-
κυκμένον ἐκεῖνο πάθος μου, καὶ σήμερον,
σὰς τὸ ὁμολογῶ, ἠρχόμην ἀπόφραξιν ἔχων
νὰ σὰς στείλω εἰς τὸν ἄλλον κόσμον διὰ
νὰ ἀποσιωπηθῆ ἢ ὑπόθεσις τὸ ταχύτερον
καὶ ἀσφαλέστερον. Ἡ ταλαίπωρος αὐτὴ
ἐξαδέλφη ὑπέφερεν ἕως τῶρα τόσα δεινὰ
ἐνεκεν ἐμοῦ, ὥστε θὰ ἐφόρευον ἀδιστακτικῶς
ἐκεῖνον, ὅστις ἤθελε τολμήσει νὰ ἐπικυ-
ρώσῃ τὰς ἀορίστους ὑπονοίας τοῦ συζύ-
γου τῆς.

— Αὐτὸ ἴσια ἴσια εἶναι τὸ ὀλίθριον!
Εἶπε στεναζών ὁ Λανζέλκουδράς.

— Ἄλλὰ τῶρα εἶμαι ἡσυχος, διότι ὁ
μὲν Βωνουά λείπει εἰς μακρονὴν ὑπηρε-
σίαν, ἡ δὲ θεία, ἥτις ἤθελεν εἶσθαι ἐπι-
φοβος εἰάν ἐγίνωσκε τὰ διατρέξαντα, εὐ-
τυχῶς τὰ ἀγνοεῖ, σεῖς δὲ πάλιν. . .

— Θεία! ὑπάρχει ἐν τῇ μέσῳ καὶ θεία;
ἠρώτησεν ὁ ἱππότης διακόψας αἰφικῶς
τὸν περίπατόν του. (ἔπεται συνέχεια)

ΕΙΣ ΤΗΝ ΘΑΛΑΣΣΑΝ

ΤΗΣ ΣΑΛΑΜΙΝΟΣ

ΑΦΙΕΡΟΥΝΤΑΙ ΤΗΣ ΜΥΤΟΒΟΛΩΣ ΨΥΧΗΣ ΤΟΥ
ΑΙΜΙΛΙΟΥ ΜΟΥ.

Α

Σ' αὐτὰ, σ' αὐτὰ τὰ κόμματα τὰ ἠλιοφωτισμένα,

Σ' αὐτὰ τ' ἀθάνατα νερά ἐδῶ τὰ μυρωμένα,

Ἐβάφτισ' ἢ Ἐλευθερίᾳ τὸν κόσμον μοναχῆ τῆς,

Καὶ τὸνομά τῆς τοῦδοσε μαζῇ μὲ τὰ σπαθί τῆς.

Θεμιστοκλή, Θρασύβουλο, ἐδῶ τὸν ἔχει βγάλει,

Καὶ ἐκκλησιά τῆς τῶκανε ἐτοῦτο σ' ἀκρογιάλι!

Ἦ Ἐκκλησιά, χωρὶς σταυρῶ καὶ κυματοχτισμένη,

Ἄπὸ Περσιάνικα κορμιά καὶ κόκκαλα στρώμένη,

Σταυρὸ σου ἔχεις τὸ ψηλὸ τῆς λευθερίας κοντάρι,
Γιὰ στήλαις, κόμματα βουνά, βοριάς ὀπότεν πάρη,
Βωμό σου τοῦ Θεμιστοκλή τὸ κρᾶνος, κοινωνία
Τὰ κόμματα τὰ γαλανὰ, τ' ἀγέρι ψαλμοῦδία. . .

Ποιᾶν ἐκκλησιᾶ σ' ὅλη τῇ γῆ, στήν οἰκουμένη ὅλη
Ἦσαν ἐσένα τ' οὐρανοῦ σκεπάζουσε αἱ θεοὶ;

Ποιὰ ἔχει πολυέλαιον τὸν ἥλιο ἀναμμένο;

Καντήλια τ' ἄστρα τὰ χρυσὰ μὲ φῶς ἀργυρωμένο;

Καὶ σὲ ποιᾶν ἄλλη ὁ Θεὸς ὅλος χωρεῖ καὶ μπαίνει,

Παρά σ' αὐτῇ τῇ θάλασσᾳ ἐδῶ τὴν ἀγιασμένην; . .

Ἄκομη σὺν μὲ τὸ βροχὴ τὸ κύμα σου μαλώνει,
 Τὸ βάφτισμα ποῦ λύτρωσε τὸν κόσμον φανερώνει,
 Καὶ ρίχνει στ' ἀκρογιαλὴ της καὶ ρίχνει 'ς τὰ θυμάρια
 Βάρβαρα κράνη, θώρακες, ἀσπίδες καὶ δοξάρια . . .
 Αἱματωμένη μαρτυρὴ ποῦ εἰς αὐτὰ τὰ μέρη,
 Ἐμοίρασ' ἡ Ἐλευθερίᾳ μὲ τὸ σπαθὶ στὸ χέρι!

Ε'

Πῶς γιγαντεύετ' ἡ φυγὴ σὲ τούτα τὰ πελάγη!
 Ἄνδρειεύεται, περνῶν καρδιά καὶ σ' ἄλλα χρόνια πάγια.
 Ταῖς μέρσις ποῦ βρα ταῖς δειλὰς ξεχνῶ σ' αὐτὰ τὰ μέρη,
 Καὶ ναύτης τοῦ Θεμιστοκλῆ κρατῶ κουπὶ στὸ χέρι,
 Καὶ τοὺς Περσιάνους πολέμῳ κί πνίγω στὴν ἀγκάλῃ,
 Πρὶν πέσουν μὲς' στὸ κύμα μας καὶ πρὶν πνιγοῦνε πάλι!

Κοὶ βλέπω, βλέπω μὲ τὸ νοῦ καὶ τῆς καρδιάς τὸ μάτι
 Ἄπὸ καράβι ἀμέτρητα τῆ θάλασσα γεμάτη.
 Τόσο δὲν ἔχουν νὰ σταθῶν . . . τὸ πέλαγο δὲ φτάνει.
 Πάρσοι, Ἰνδοὶ τὸ πλημμυροῦν καὶ Μῆδοι καὶ Περσιάνοι.
 Κρατοῦνε δάσος κονταριῶν, χίλιαι στολαὶ φοροῦνε,
 Καὶ χίλιαι γλώσσαις βάρβαρες στὸν ἀνεμ' ἀντιχοῦνε . . .

Θαύρῳ πῶς τὴν ἐξακουστὴ ἐκείνη βλέπω μάχη.
 Ποῖος θρονασμένος κάθεται στὰ τρίκορφα, στὴ βάρχη;
 Ὁ Ξέρξης τὰ καράβια του περίφανος ξανοίγει
 Ὡς ἔχη ἐν' ἀπ' ὅλα αὐτὰ τὸ βράδυ γιὰ νὰ φύγῃ; . . .
 Στὸ πλάϊ του Γραμμυτικοὶ σταυρὸ τὰ χέρια δένουν,
 Τὸ θρίκμῶ του οἱ μωροὶ νὰ γράφουν περιμένουν . . .

Ἄ, δὲν κυτᾶ καὶ τὰ μικρὰ καράβια μας, γεμάτα
 Ἄπὸ τῆς Σπάρτης τὰ παιδιὰ, ἀπὸ Ἀθήνας νεῖατα
 Κρατᾶει ὁ Θεμιστοκλῆς στὸ χέρι τὸ τιμόνι,
 Καὶ σὺν σημαίᾳ τὴν πλατῆνιὰ χλαμύδα του ξαπλώνει . . .
 Γιὰ δέ; ἀρχίζ' ὁ πόλεμος, ἀρχίζ' ἡ ναυμαχία.
 Χέρια μὲ χέρια πιάσθηκαν σκλαβιὰ κ' ἐλευθερία!

Χτύπα, περίφανη θεᾶ, Ἑλληνοπούλα, χτύπα
 Πέρα καὶ πέρα τῆς σκλαβιάς τὰ μαῦρα στήθια τρύπα!
 Ἄς καταλάβῃ μὴ φορᾶ, γιὰ πάντ' ἄς καταλάβῃ,
 Πῶς τὰ παιδιὰ σου πολέμου καὶ πῶς κυτοῦν οἱ Σκλάβοι . . .
 Αἰδοῦ, θεᾶ, τὸ μύσμη, ὁ κόσμος ν' ἀνασάνῃ,
 Κ' ὅποιον λαθόνει ἢ σκλαβιά νὰ βρῖτα' ἐδῶ βοτάνει!

Γ'

Ὡσὺν λιωντάρ' ἡ θάλασσα σηκώθη καὶ βογκᾷ
 Σπάρτη κ' Ἀθήνα πολέμου ἀντάμα, πλάϊ πλάϊ,
 Ἄστροπελέκια διδυμα σὲ σύννεφα θαμμένα,
 Κ' ἐμπρὸς τῆς ἡ Ἐλευθερία καράβια πνίγει ξένα.
 Θαρρῆς θεᾶ πῶς πολέμου κ' ἡ θάλασσα στενάζει,
 Σὺν ἀνοψῶναι τὸ σπαθὶ καὶ σὺν τὸ κατεβάσει!

Τὸ μάτι τοῦ Θεμιστοκλῆ τὸ δρόμο της φατίζει,
 Καὶ κῆτου, κῆπου ἡ θεᾶ τὸ πρόσωπο γυρίζει
 Καὶ τὸν κυτᾶ ὀλόχαρη . . . Κ' εἰς κάθε γύρισμά της
 Ἀκούω δυνατότερα καὶ τὰ κτυπήματά της . . .
 Εἰς τὸ τιμόνι ἀπ' ἀρχῆς ἐκείνης τὴν κυτᾶζει.
 Καὶ μὲ τὸ μάτι τοῦ θαύρεις τῆ νίκῃ πῶς προστάζει

«Τεῖ Ἑλληνόπουλα, ἐμπρὸς, λυτρώστε τὴν Πατρίδα,
 (Κραζέ, ὁ Αἰσχύλος!) σώσετε μὲ τὴν καλὴν λεπίδα,
 «Παιδιὰ, γυναῖκες, πατρικοὺς ναοὺς σ' αὐτὴ τὴν ὥρα,
 «Τὰ πατριὰ σας μνήματα, ἀγῶν γιὰ ὅλα τῆρα!
 Κί ἀνάδ' ἡ μάχη στὴ φωνή, νευρώνει' ἡ Ἐλπίδα
 Τί κάν' ὁ ψάλτης, στὴν καρδιά σὺν ἔχη τὴν Πατρίδα! . . .

Δ

Σὺν ζουγάρια ὁ πόλεμος ἀνεδοκατοθεῖναι!
 Δίγνωμ' ἡ Νίκη δεξιὰ κ' ἀριστερὰ πηγαίνει.
 Κουράσθη ἡ κ' Ἐλευθερία, κουράσθη καὶ ὁ ξένος . . .
 Μονάχα σὺ, Θεμιστοκλῆ, δὲν εἶσαι κουρασμένος!
 Δυὸ τρεῖς φορὰς τὰ φρύδια τοῦ σουννεριστᾶ μαζώνει,
 Καὶ σπᾶει μὲς' τὰ δάχτυλα τὸ δυνατό τιμόνι . . .

Μαυρίζει γῆ καὶ οὐρανός, δὲν φαίνεται ἡ ἡμέρα
 Μὰ τί ἀντάρ' ἀκούεται ἀπ' τὰ πελάγη πέρα;
 Ποιᾶ εἶν' ἐκείνη ἡ σκιά ποῦ σὺν βουνὸ μεγάλη,
 Πατεῖ τὸ κύμα κ' ἔρχεται μὲ τὴν ἀνεμοζάλη;
 Γιὰ δέ; ὀπίσω ἀπ' αὐτὴν κ' ἄλλαις σκιαῖς ἄρμάνε,
 Μὲ κόπο τὰ μεγάλα της τὰ βήματ' ἀκλουθᾶνε!

Ὁ Αἰας εἶναι! ἔρχεται μὲ τὸ νεκρὸ στρατό του,
 Ἄπ' τῆς Τρωάδος τὰ νερὰ στὸ κύμα τὸ δικό του.
 Κατάρτι μὲς' τὸ χέρι του σηκώνει γιὰ κοντάρι,
 Κ' ἔχει τὸν Τευκρό του μαζῆ τ' ἀγένειο παλληκάρη . . .
 Ἄ! τί μεγάλη ταραχὴ τὸ χτύπημά του κάνει,
 Πῶς τὰ κατάρτια τρίζουνε στὸ χέρι σὺν τὰ πιάνη!

Κί ἀνταρτωμένα τὰ νεκρὰ καὶ ζωντανὰ λειωντάρια,
 Κάνουν τῆ θάλασσα στεριά, πατοῦνε σὲ κροφάρια . . .
 Φεύγουν οἱ ξένοι, φεύγουνε μὲ τὰ πικρὰ σχισμένα
 Βλέπω καράβια σὺν βουνὰ στοὺς βράχους τσακισμένα,
 Ἀκούω τρόμου προσηχαίς, τραγούδια καὶ κατάρια.
 Καὶ φροκαλί' ἡ θάλασσα τοῦ Ξέρξη τὴν τῆρα! . . .

Ε

Ποῦ φαντασίᾳ, μὲ πλανᾶς! ποῦ μάγισσα, μὲ πέρνεις;
 Σὲ τί ἡμέραις καὶ καιροῦς χαρῶμενους μὲ φέρνεις;
 Πεθάναν κείνοι οἱ καιροί, κείνα τὰ χρόνια πάνε
 Καὶ μοναχὰ τὴν ἀνοιχτὴ τ' ἀηδόνια κηλοῦδανε . . .
 Αἰσθάνησαν τὴν δόξα σου ἄχ, μὴ ἡμέρα μόνο,
 Ὅσο κ' ἂν λάμψη σβέννεται στὴ νύχτα καὶ στὸ χρόνο!

Καὶ ὅμως, τί καρδιά κανεῖς σ' αὐτὰ τὰ μέρη κάνεις.
 Ὡ Σαλαμῖνας θάλασσα, μητέρα τοῦ Ἰορδάνη!
 Τὸν ἅγιο κείνο ποταμὸ σὺ ἔχεις γεννημένα
 Τὰ ἴδια ἔχετε νερὰ κ' ἄς ἦναι χωρισμένα . . .
 Ἐσὺ κ' αὐτός, στὸ σπλαχνικὸ καὶ ἱερὸ σας κύμα
 Τῆ μούρη πνίξατε Σκλαβιά κ' ἐλευώσατε τὸ κρῖμα.

Ὡ κολυμπήτρις ἱερὰ, ποῦ ἡ κατάρα λύθη,
 Κι' ὁ πεθαμμένος Λάζαρος, ὁ κόσμος ἀναστήθη.
 Νύχτα Σκλαβιάς θὰ σκέπαζε ὅλη τὴ γῆ σὺν πτώμα,
 Ἄνίσως σεις ελείπατε, ὡς σήμερα ἀκόμα.
 Ἄν δὲν ἐγλυκοχάραιε ἡ Ἐλευθερία ἐδῶ πέρα,
 Καὶ στὸ Ποτάμι τ' ἅγιο δὲν ἐλαμπε ἡμέρα . . .

Σπρώξε τὸ κῆμά σου μακριὰ στὴ γῆ τὴ διψασμένη,
Διμάνι τῆς Ἐλευθερίας νὰ πιον οἱ σκλαβωμένοι
Εἰς τὰ νησιά, στὴν ἠπειρο, στους Θεσσαλοὺς, στὴ Πόλι,
Στους Μακεδόνας κύλα το, στὴν οἰκουμένη ὅλη.
Ἔνα μονάχα κῆμά Σας τὸ κῆμά τους ἂν σμίξῃ,
Ἡ θάλασσά τους θ' ἀνοιχθῇ καὶ τὴ σκλαβιά θὰ πνίξῃ!

Πολὺς καιρὸς ἐπέραςε ἀπὸ τὰ χρόνια κείνα,
Ποῦ δὲν ἐθαματούργησες ἀκόμη, Σαλαμίνα.
Ἄχ, τὰ νῆρά πῶς στέκονται ἀσάλευτα σαπίζουσι,
Κι' ἡ δόξα ποῦ ἐπάλιωσε πολὺ τὴ συναίθρουν...
Πότε θὰ δώσης λειτουργιὰ ὡσάν ἐτότε πάλι;
Πότε θὰ κοινωνήσωμε σὲ τοῦτο τ' ἀκρογιαλί;...

Ἡ θάλασσά σου σὲ ζητεῖ, Θεμιστοκλῆ, σηκώσου.
Καθάλα εἰς τὸ γαλανὸ καὶ πάλι ἄλογό σου.
Τὸν καθαλόρη του ζητεῖ τὸ ξακουσμένο ἄτι,
Ποῦ ἔχει χαίτη τὸν ἀφρό, τὸ φῶσφορο γιὰ μάτι.
Τὸν κόσμο δρόμο δόσε του, τὴ Λευθεριά σημάδι,
Γιὰ φτεριστήρα τὸ βοριά, νὰ διώξῃ τὸ σκοτάδι!

Ἄχ, τὸ τραγοῦδι μου αὐτὸ ἀτέλειωτο τ' ἀρίνω
Δὲν ἔμπορῶ νὰ τραγοῦδῶ καὶ δάκρυα νὰ χύνω.
Μοῦ τῶκοψ' ἡ ἀρρώστια σου, μονάκριβο παιδί μου,
Κι' ἡ Μοῦσα χάρος ἔγινε καὶ τάφος ἡ ψυχὴ μου.

Λησιμόνησα τί ἔγραφα... καὶ μάχαις, καὶ πατρίδα,
Ὅταν χλωμὸ κι' ἀνήμπορο στὴν κούνια σου σὲ εἶδα...
Ποῖός νὰ μοῦ τῶλεγε, ἄχ ποιός, σὺν ἄρχισα νὰ γράφω,
Πῶς τὸ τραγοῦδι θ' ἐκλεία μὲ τὸ δικό σου τάφο,
Καὶ πῶς γιὰ ἄμμο εἰς αὐτοὺς τοὺς στίχους μου ἀκόμα
Θὰ ἐρρίχν' ἀπ' τοῦ τάφου Σου τὸ μυρισμένο χῶμα!...
Τοῦ τάφου σου! Καὶ νὰ τὸ εἰπῶ τὰ σπλάγχνα μου σπαράζουσι.
Τάφος κι' Αἰμίλιος ποτὲ, τεριάζουσι, τεριάζουσι;...

Ἀκόμη χθές, πολὺς καιρὸς δὲν εἶναι περασμένος,
Εἰς τὸ νησί π' ἀρρώστησες, στὴ κούνια Σου γυρισμένος,
Χαμογελῶντας κράταγα στὸ χέρι τὸ κοντόλι.
Κι' ἀπ' τὴν ἀφράτη σου μορφή, κι' ἀπ' τὰ γλυκιά Σου

[Χεῖλη]

Ἐκλεῖσα στίχους, ἐκλεῖσα... Ἡοῦ ἦσαν ἡ Μοῦσα,
Ἐγὼ μονάχα ἔγραφα, μονάχα τραγοῦδοῦσα...

Αἰμίλιε, ἀγάπη μου, θαμμένο μου λουλοῦδι
Σὺ στέλνω τὸ τραγοῦδι μας, τὸ ἔρημο τραγοῦδι...
Μαζῆ τὸ γράφαμε οἱ δύο στὸ ἐνδοξ' ἀκρογιαλί!

Ἄχ, ἄς τὸ ψέλναμε μαζῆ καμμιὰ φορὰ καὶ πάλι...
Ἐγὼ ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ τὸ φωτοδόλο δῶμα,
Κ' ἐγὼ ἔστὸ μνηματάκι Σου σκουμένο εἰς τὸ χῶμα!

Ἐγγραφὸν ἐν Σαλαμίνι τὴν 20 Ἰουλίου 1874.

Α. ΠΑΡΑΣΧΟΣ.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΤΗΣ ΜΟΪΡΑΣ

I

ΤΟ ΚΑΛΟΣ ΤΩΝ ΓΥΝΑΙΚΩΝ

Ἦτο παραμονὴ νέου ἔτους καὶ ἐεργετική τις Μοῖρα, ἡ Κρανῆ Μοῖρα, περὶ ἧς θὰ ἠκούσῃτε πολλά, κατέβη εἰς τὴν γῆν, — ἀπὸ τὸν οὐρανὸν βεβαίως, διότι ἐκεῖ ὄλα τὰ καλά —, φέρουσα τῆς πρωτοχρονιάς τὰ δῶρα.

Πότε καὶ ποῦ συνέβη τοῦτο δὲν εἶναι ἀκριβῶς γνωστόν, διότι αἱ ἱστορίαι τῶν Μοιρῶν δὲν εἶναι πολὺ περιστατικά.

Ἡ Κρανῆ Μοῖρα ἐκράτει μικρὸν κιβώτιον, διηρημένον εἰς δύο, τὸ μὲν ἦμισυ λευκόν, τὸ δὲ ἄλλο ἦμισυ κραινῶν.

Αἱ Μοῖραι σπανίως ταξιδεύουσι μόναί, ἔρχουσι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ἀκολουθίαν, καὶ ἡ Κρανῆ Μοῖρα συνωδεύετο ἐπὶ ἐνὸς γάμου, καλουμένου Ἀμαράντου, ὡς αἱ μεγάλαι κυραὶ ἐπὶ ἐνὸς groom ἐκλέγονται δὲ οἱ grooms μικρῶσμοι καὶ μικροσκοπικοὶ εἰς ἀνάμνησιν τῶν γάμων, ἵνα οὕτω καὶ αἱ μεγάλαι κυραὶ πέρσονται ὡς Μοῖραι, καὶ εἰς τοῦτο πολλαὶ δὲν ἀπατῶνται.

Ὅτε λοιπὸν ἡ Μοῖρα ἔφθασεν εἰς μαγευτικὴν τινα πεδιάδα, ἀληθῆ πη-

ράδεισον, ἔστη πρό τινος ὠραίου λουφίσκου, ἐκάθησεν, ἐπὶ τῆς χλόης καὶ ἔνευσεν εἰς τὸ Ἀμαράντον.

Ὁ Ἀμαράντος εἶχε ἐπὶ τοῦ στήθους κερατίνην, ἔφερεν αὐτὴν εἰς τὰ μικρά του χεῖλη καὶ ἐσάλπιγγεν ἐπτάκις, διότι καθβαλιστικὸς ὁ ἀριθμὸς ἐπτά.

Εἰς τὸ ἕκτον σάλπιγμα νεγρία τιρὰ ἐφάνησαν εἰς διάφορα τοῦ ὄριζοντος σημεῖα, εἰς δὲ τὸ ἕβδομον, ὃ τοῦ θαύματος! ἡ Μοῖρα ἐβρέθη περιεστειχισμένη ἐπὶ πλῆθους νέων γυναικῶν, ὧν ἐκάστη ἀντιπροσώπει ἐν ἔθνεσιν ἐν τῇ Σκοπίῳ ἐκείνῃ.

Ἐνταῦθα πᾶς ἄνθρωπος ἐβρίσκεται εἰς ἀπορίαν, δὲν ἠξέειρε τί πρῶτον καὶ τί μᾶλλον νὰ θαυμάσῃ τὸ ἠχηρὸν τῆς σάλπιγγος, ἢ τὴν ἀντήχησεν μέχρι περάτων τῆς γῆς; (τῆς αὐτῆς κατασκευῆς θὰ εἶναι βεβαίως καὶ ἡ σάλπιγξ τῆς Λευτέρας Παρουσίας), — τὴν ὀξείαν ἀκοὴν τῶν γυναικῶν, αἵτινες ἠκούσαν τόσῳ μακρὰν τὴν κερατίνην; — τὴν μεγάλην προθυμίαν ἢ πρὸς τὴν Σύνοδον ἔδειξαν ἢ τέλος τὴν ἀπαραδειγματίωτον ὁμολογίαν, ἢ τὴν ἐπεκράτησεν καθ' ὅλην αὐτῆς τὴν διάρκειαν; (διότι ἡ ἱστορία δὲν ἀναφέρει καθόλου νὰ ἐπιδόσθων οἱ ἀντιπρόσωποι ἀπὸ τὰ μᾶλλον ἢ κἄν νὰ ἐμῆλωσαν.) Ἄλλ' ἐξ ἄλλων μέρους

πῶς ἦτο δυνατόν νὰ μὴ ἀκούσωσι; αἱ κῆρται τὴν σάλπιγγα τῆς Μοῖρας, δτε ἡ Μοῖρα τὰς ἐκάλει διὰ τὰς κάμη ὠραίας; Ἡ ὠραιότης... ἰδοὺ τὸ μυστήριον τῆς ἀκοῆς, τῆς ὁμοιοῦσας (ἦσαν τότε, φαίνεται, ἀσχημοὶ ἢ τοῦλάχιστον ἀνοῦσαι), τῆς προθυμίας ἢ πρὸς τὴν Σύνοδον ἔδειξαν.

Τὸ βέβαιον εἶναι ὅτι ὅτ' ἔφθασε καὶ ὁ τελευταῖος κρινολιτοφόρος ἀπεισταλμένος, ἡ βραδικίτητος Γερμανίς: «Φίλοι μου, εἶπεν ἡ Μοῖρα, προσκαλεῖσθε αὐτὰς νὰ καθήσωσι καὶ λαμβάνουσα θέσιν προέδρου, ἐπιθυμῶ ἐκάστη ἡμῶν νὰ μὴ παραπορευθῇ καὶ νὰ μείνῃ εὐχαριστημένη ἀπὸ τὸ δῶρον τὸ ἱερόν θὰ τῆς κάμω. Δὲν εἶναι εἰς τὴν ἐξουσίαν μου νὰ δώσω εἰς ἐκάστην τὸ αὐτὸ πρᾶγμα, ἀλλὰ μία τσιαντὴ ὁμοιότης εἰς τὰ χαρίσματά μου δὲν ἠθέλει ἀφαιρέσει πᾶσαν αὐτῶν ἀξίαν;»

Καὶ ταῦτα εἰποῦσα ἐσιώπησεν, αἱ Μοῖραι δὲν ὁμιλοῦν πολλά, καὶ ἀνέλασα τὸ κιβώτιον ἀπὸ τὸ μέρος τὸ κραινῶν ἤρχουσι νὰ ἐξάγῃ τὰ δῶρά της καὶ νὰ τα διανέμῃ. Καὶ ἐχάρισεν:

Εἰς τὴν νεαρὰν γυναῖκα, ἢ τὴν ἀντιπροσώπει τὰς δύο Καστιλλίας, τὴν μελάγχρου καὶ καλλίποδα Ἰσπανίδα, κόμην λαμπράν, τοσοῦτον μακρὰν